

k zřízení výstupku ve smyslu § 84 stav. ř. potřebné nahrazeno býti svolením stavebního sboru ústřední správní komise pro sjednocenou obec pražskou. Po názoru nss dlužno na otázku tu odpověděti záporně.

§ 84 stav. ř. rozeznává docela přesně jednak »povolení stavebního úřadu«, jednak »svolení majetníka pozemku«, a žádá jak ono povolení, tak i toto svolení. Každý z obou těchto zákonem požadovaných aktů má svou zvláštní a jemu vlastní funkci. Povolení stavebního úřadu jest úředním aktem, kterým se autoritativně prohlašuje, že proti zřízení výstupku atd. není námitek se stanoviska stavební policie, a uděluje se policejní povolení k zřízení výstupku; akt ten může podle povahy své vycházeti jenom od orgánu, který jako stavební úřad je pověřen výkonem stavební policie. Svolení majetníka pozemku naproti tomu jest aktem hospodářské správy vlastníka pozemku výstupkem zabraného, jímž stavebníkovi poskytuje právo zvláštního užívání tohoto svého pozemku; pokud vlastníkem jest obec, je tedy k projevu tohoto svolení výlučně kompetentním orgán, jemuž přísluší spravovati obecní majetek a jménem obce majetkem tím disponovati.

Takovým orgánem dojísta není ani v druhé instanci stavební sbor, jehož kompetence v § 1 zák. ze 6. února 1920 č. 116 sb. z. a n. vymezena je přesně v ten smysl, že je příslušným rozhodovati výhradně o stížnostech podaných na základě řádů stavebních; sbor ten je tedy povolán vykonávati ve vyšší instanci výlučně jen stavební řád, kdežto záležitosti správy majetku obecního jsou z kompetence jeho vyňaty. Vzhledem k této omezené kompetenci stavebního sboru nemůže býti pochybnosti o tom, že není ani v cestě instanční příslušným disponovati s majetkem obce, a že tedy nemůže také svým výrokem nahraditi ona prohlášení, která náleží činiti obci jako vlastníci obecního majetku. I když tedy stavební sbor vyřkne, že zřízení výstupku je přípustno, je výrok ten vždy jen povolením stavebního úřadu a není ani nemůže v něm býti obsaženo také svolení vlastníka pozemku dle § 84 stav. řádu potřebné.

Jediná námitka ve stížnosti uplatněná jeví se tedy bezdůvodnou a tím padá celá stížnost.

Č. 1368.

Legionáři: Ke zrušení usnesení okresní správní komise, kterým propůjčila místo okresního cestáře nelegionáři, není dle § 14 zák. z 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. v cestě dozorčí povolán zemský správní výbor, nýbrž jedině příslušné ministerstvo.

(Nález ze dne 18. května 1922 č. 7024.)

V ě c: Okresní správní komise v Ž. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran jmenování cestáře.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zemský správní výbor na základě § 14 zák. z 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. o propůjčování míst legionářům z úřední moci zrušil usnesení okresní správní komise v Žatci z 27. října 1921, jímž místo okresního cestáře na silnici Kounovské, ač se o ně uchá-

zel také legionář Jan Ch., uděleno bylo nelegionáři invalidu Václavu G., z důvodu, že usnesení to odporuje citovanému zákonu.

Stížnost, která žalovanému úřadu vzhledem k ustanovení § 14 cit. zákona upírá kompetenci k tomuto výroku, nss shledal důvodnou.

Nař. rozhodnutí nebylo vydáno v cestě instanční, nýbrž z úřední moci a opírá se o ustanovení § 14 zák. z 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. Tento § stanoví však, že — bylo-li nějaké místo obsazeno proti předpisům tohoto zákona — je povinno ministerstvo, jemuž podléhá úřad, ústav nebo závod, jenž místo obsadil, prohlásiti obsazení místa za neplatné a naříditi, aby byl propuštěn ten, kdo místo obdržel. Ačkoli tedy zákon jedná o místech nejen ve službě státní, nýbrž i ve službě zemské, okresní a obecní (§ 4 lit. a) leg. cit.), vyhražuje kompetenci k zrušení nezákonného obsazení v § 14 vesměs výslovně přece jen ministerstvu, o nejvyšších samosprávných úřadech při tom se nezmiňuje. Vzhledem k tomuto výslovnému ustanovení zákona nelze tedy o § 14 cit. zák. opíratí dozorcí zákrok zemského správního výboru, kterým jmenovací akt pro rozpor s tímto zákonem se zrušuje.

Kompetenci zemského správního výboru nebylo by lze obhájeti ani argumentací, že zákon mluví o »ministerstvu, jemuž podléhá úřad....«, měl asi na mysli jenom úřady státní, kdyžtž úřady samosprávné ministerstvu nepodléhají, a že vzhledem k postavení, které mají zemské výbory v organizaci samosprávy místní, dlužno jim vůči nižším úřadům samosprávným přiznati analogicky stejné kompetence, které přísluší ministerstvům ohledně úřadů jim podrobených. Výkladu takovému vadí především výslovný a přesný předpis § 14 zákona; dále dlužno však uvážiti, že zákrok ministerstva dle § 14 jest aktem dozorcím, kterým se stihá nezákonnost, že dozorcí moc zemského výboru nad zastupitelskými okresy jest omezena na dohled nad neztenčeným zachováním kmenového majetku okresu (§ 75 zák. o okresním zastupitelstvu), a naproti tomu, že jinak jsou již dle dosavadního právního stavu povolány úřady státní, aby z úřední moci bděly nad zákonitostí aktů okresních orgánů (§ 78 zák. o okresním zastupitelstvu), takže po této stránce i tyto orgány »podléhají« ministerstvu.

Ježto však se jinak dozorcí moc zemského správního výboru nad okresy — jak již podotčeno — vztahuje toliko na neztenčené zachování kmenového majetku okresu, a mimo tento případ není všeobecné normy, která by zemskému správnímu výboru dávala právo rušiti z úřední moci nezákonná usnesení okresních orgánů, nemá nař. rozhodnutí v platném právním řádu opory a bylo je proto zrušiti.

Č. 1369.

V y v l a s t n ě n í: * Jde-li o vyvlastnění soukromého pozemku v určité obci, nemůže úřad námitku expropriátovu, že jest v prvé řadě vyvlastnění pozemky v § 3, odst. 1 č. 2 lit. a) zák. z 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. uvedené, přejíti jedině z toho důvodu, že pozemky ty jsou v obci sousední.

(Nález ze dne 19. května 1922 č. 6961.)

V ě c: Frant. S. v B. a soudr. (adv. Dr. Ad. Krýza z Prahy) proti zemské správě politické v Praze (za zúčastněné stav. družstvo adv. Dr. Th. Bartošek z Král. Vinohrad) o vyvlastnění staveniště.